

olevad. Katus siis jälle kingseppaks öpvida, aga siin oli jälle paha, et uahk ikka nii paks ja kõva oli; oli kolm kuid kärneri poissiks, aga see elund poissil kaa mitte mõlka järel. Lühidelt ütelda, kuni selle ajani, kus ta pidi liisku heitma, oli ta juba 7 aametit ära katund, üks ikka pahem kui teine, see on, ta isj ei kõlbänd ei ühegi aameti peale, seest et hinni t'al puudus. Kroonule t'al ei olnud tarvis minna seadusliku fergituse pärast, eht seal oleks natuke „po wojennomu“ seadust öppimuid.

See oli tööst suur önnetus selle suure inimesega ja önnetus sai veel suuremaks, kui ta isa ära suri ja poisnees nüüd suure lava pärijaks jai. Nüüd ta ei teinud muud, kui wedeles aga päevi otta kõrjides ümber, lõi kaarta raha pärast, oli ühte puhku pool purjus, tihti kaa üsna meeles läära, nii et kodune toimetus aina haige ema ja vederaste käes oli; viimased püüdsid muidugi joodiku nii palju peasta, kui aga üialdes viimatis ja mahtus — ema tašku. Takkal järäl andis üks kaival jooma föber talle nõu, maad ära müüa ja selle rahaga linnas ühe maja ostia ja ülepoole surna sisse ülesseada. Jüri wööttis pelliku nõu järäl teha, aga ehnitas omeligi, kui pärast koha müümist hakkas aru pidama ja leidis, et peale wölsade tasumist temal mitte enam kui

waerwalt aga tubat rubla veel jää omaks nimetaida. Missuguse maja saab selle eest, ijjärani, kui aummetit ei ole ega oöla ja majast tahab elada. Küll Jüri Lohakas nüüd oma kõrva tagant sügas, küll talle nüüd tölk tema rumalust, tölk ta hoolelus ja tühji ubkuus meeles tulid, tölk head öpetused, mis head inimesed talle annud, küll ta kahetses nüüd, et midagi tubli tööd ei oskand, aga mis see enam aitas. Parem hilja kahetseda, kui ei ilmaski, see on töö. aga parem veel see: parem karta, kui kahetseda. See kes on eksüüd, peab kaa eksituse eest kannatama, see on nenda wiis siin patuses maailmas. — Mis Jüri Lohakast veel jäeb ütelda, on see — ta oli lehakas ja jääi lehakaks ja tölk sceläbi, et ta lõtiv ja lõdva vøeg oli. Üks önnetus tuli teise järäle, mees pidi wiimaks kotti kaela ja walge kepi kätte wöötma ja toitis ennast kerjates, kus juures t'al jälle tuli küllalt oli, seest kerjamine oli kohtu poolest keeldud. Aga kuhu ta pidi jäema? Onia wallast oli ta ennast välja wötmud, linna seeki teda kaa ei tahenud, töömajast kargas ära, lühidelt — Jüri Lohaka terive elu oli hirmjal kombel hundu läimud. Üsna silma weega kõueles ta müsle hiljuti, nüüd juba halpea, oma haledat lugu ja palus mind, et ma seda öpetuseks noortele kirja pistaksin ja